

Morten Messerschmidts nytårstale til kulturen

Taler

Morten Messerschmidt
Kulturordfører for Dansk
Folkeparti

Dato

15. december 2020

Sted

Sendt på DK4, og lagt på
DK4's social medie-kanaler

Omstændigheder

Holdt i forbindelse med årskiftet 2020/2021

Under reformationen i Danmark blev mange smukke kalkmalerier i vore middelalderkirker malet over af opflammede protestanter. Det var imidlertid ikke noget, Martin Luther brød sig om. Han var nemlig ikke bange for fortiden – også selvom han forsøgte at gøre op med den. Det kunne vor tids nye billedstormere lære noget af. Man forandrer nemlig ikke nutiden ved at glemme eller ødelægge historien – fjerne eller destruere statuer, ændrer ord eller omdøbe veje. Derimod forhindrer man fremtidige generationer i at kende historien og lære af den.

Når jeg trækker den gamle reformator frem, er det fordi en internetside ved navn "idoart.dk" atter har bragt billedstormere på banen. Siden danner ramme om en række vandalister, som for nyligt ødelagde en gips-buste af Frederik V, der indtil da havde stået på Charlottenborg under Det Kongelige Danske Kunstakademi. Man fristes til at spørge, om der mon mangler et "i" og et "t" i den anførte internetadresse, hvor en gruppe kulturløse vandaler under det platte navn "Anonyme Billedkunstnere" har ladet sig filme, mens de fjerner gipsafstøbningen fra sin sokkel for efterfølgende at smide den i Københavns Havn.

Institutleder Katrine Dirkinck-Holmfeld har siden taget "det fulde ansvar", men hvem de øvrige gerningsmænd var, melder historien ingenting om. Det undersøger Københavns Politi, mens gerningsmændene gemmer sig som frygtsomme høns, angste for konsekvenserne af deres stupide handlinger.

Man kan ikke have respekt for mennesker, der opererer i ly af mørket. For

uanset hvad motiv og bevæggrund er, bør det naturligvis have konsekvenser for vildførte elever at ødelægge akademiets ejendom, ligesom det har haft det for den bortviste institutleder.

Der er i det hele taget brug for en gevaldig udluftning i Kunstakademiets rækker. Det er som bekendt under Rektor Kirsten Langkildes ledelse, at Kunstakademiet er degenereret til denne politiske børnehave. Derfor er tanken om, at denne ledelse kan rette op på problemerne igen, også helt sofistisk. Ja, desværre synes Rektor Langkilde snarere at være en del af problemet end af løsningen. For godt nok fandt hun det upassende at smide busten af Frederik V i havnen, men samtidig understregede hun, at det skam var vigtigt for Kunstakademiet at have identitetspolitiske debatter om magtstrukturer!

Nej. Det er ikke Det Kongelige Danske Kunstakademis opgave at føre identitetspolitiske debatter. Det kan studerende og ansatte gøre i deres fritid – ikke under dække af kunstakademi. For min skyld kan de hver og én som privatpersoner melde sig ind under Bwalya Sørensens faner. Men ikke som kunstakademi. Nej!

Dirkinck-Holmfeld har i sit defensorat for busteødelæggelsen sammenlignet aktionen med Bjørn Nørgaards hesteofring i 1970. Og man kan selvsagt mene om Nørgaards aktion, hvad man vil – personligt er jeg ikke begejstret. Men Nørgaard forsøgte dog at stille et grundlæggende spørgsmål: ”hvad er kunst”? Og han slog vel at mærke ikke folkets kunst- og kulturhistorie ihjel – men sin egen hest.

Men i modsætning til Nørgaards afsøgen af kunstens grænser, er Dirkinck-Holmfelds aktion langt fra at kunne ses som andet end et attentat på kunsten. Hun ødelægger kunsten med et politisk formål for øje, og stiller sig dermed i samme kategori - om end ikke i samme kaliber - som Hitlers kamp mod ”degenereret kunst” og islamisternes bortsprængninger af Bamiyan-buddhaerne.

Det er uskønt, ahistorisk- og i øvrigt primitivt uoriginalt. Til sin vandalisme har Dirkinck-Holmfeld nemlig fundet inspiration i Storbritannien og USA, hvor hundredvis af skulpturer af historiske figurer fra Columbus over Robert E. Lee til Cecil Rhodes er blevet fjernet i protest mod deres bidrag til verdenshistorien. Det forekommer selvsagt primitivt at vandalisere skulpturer i troen på at kunne

ændre verdenshistorien med tilbagevirkende kraft. Ja, det er ganske enkelt dumt. For går historien væk ved, at vi ikke taler om den? Og har vi virkelig lyst til, at vi ikke taler om eventuelle mørke kapitler i historien? Er det den bedste måde at undgå fortidens fejl? Naturligvis ikke.

Desværre er det ikke første gang, den såkaldte "cancel-kultur" viser sit grimme ansigt på dansk jord. Overalt i kulturlivet pibler det frem med tendenser, der ønsker at omskrive historien. I sommer ville det gamle søfartsmuseum ændre sin udstilling efter klager over, at udstillingen var både "racistisk" og "sexistisk". Fordi en slavehandler blev beskrevet som from og fordi man ikke hørte fra de prostituerede, der betjente de søfarende, og at sømændene i øvrigt blev beskrevet som maskuline stereotyper med nøgne piger tatoveret på overarmene.

Klagerne burde læse deres Luther. For det handler selvsagt ikke om, hvad vi i dag mener om slavehandel og prostitution. Det handler om at vise, hvordan fortiden var – på fortidens præmisser. Perspektivering kan de fleste godt selv finde ud af.

Selvfølger man i 1600-tallet være både from og slavehandler. Og ligeså selvfølgelig kan man ikke det i dag. Det er jo selve pointen ved at studere og forstå historien. Og det er den pointe, identitetspolitikken vil rive væk.

Men væmmelsen ved historien breder sig i de politiske letkrænkkelige kredse. Politiken-journalisten Anders Jerichow er utilpas ved at bo i Gentofte, hvor en vej er opkaldt efter den danske handelsmand Frederic de Coninck, der bl.a. tjente penge på slaveri. Også Duntzfelts Allé, Hambros Allé og A. N. Hansens Allé må lade livet, hvis det står til korrekthedspolitiet – for også disse handelsmænd tjente penge på slaveri.

Det forhenværende Alternative folketingsmedlem Roger Courage Matthiesen, mener, at det er problematisk at have skulpturer i det offentlige rum, der hylder personer, der har tjent penge på slaveri. Det skulle vel så bl.a. betyde, at myndighederne skulle fjerne Ludvig Holberg, Frederik III og Christian IV fra Kongens København...

Den identitetspolitiske kamp udfolder sig nu på Statens Museum for Kunst, på Søfartsmuseet, i filmverdenen, på universiteterne og i private virksomheder, der alle som en synes at bukke under for presset fra det højtråbende mindretal af

krænkelseskværu lanter.

Hansen Is vil ikke længere sælge eskimo is, men har omdøbt den til noget kaudervælsk, der både indeholder apostrofer og store bogstaver midt i ordet og som ingen vil kunne huske navnet på. Og i USA har det 130 år gamle og meget populære pandekage-varemærke "Aunt Jemima" måtte lade livet, fordi logoet består af en ældre, smilende mørklødet kvinde med kyse.

Også på de højere læreanstalter har krænkelseskværu lanterne holdt deres indtog. For to år siden fik studerende på jura forbud mod at holde fest med sombrero, fordi det angiveligt var racistisk over for mexicanere og oprindelige folk. I december 2018 fik en mørklødet ansat på CBS kvababbelser over afsyngelsen af "Den danske sang er en ung blond pige", der angiveligt ekskluderede pågældende.

Pudsigt nok var der ingen mænd, der følte sig ekskluderet af sangen. Men siden har studerende klaget over statistik at blive opdelt i mænd og kvinder, og ledelsen på institut for Kunst- og Kulturvidenskab har fået besked på at undgå kønnede betegnelser, fordi de studerende ikke nødvendigvis opfatter sig som mand eller kvinde. I Stockholm, hvor man naturligvis for længst har opsat røde kvinder i lyskrydsene for at sikre mangfoldigheden, får man nu også lyskryds med mænd, der holder i hånd med mænd med svævende hjerter i baggrunden, og kvinder i samme setup. Det bliver spændende at se, hvordan de løser opgaven med at repræsentere etniske minoriteter, når den grønne mand pludselig skal være sort. Det hele går hen og bliver temmelig forvirrende...

Enhver, der tænker sig lidt om, kan se, at det, vi er vidne til i disse år, er galskab på dåse. Det er komplet umuligt at stille alle tilfreds, når queers og apache-indianere også skal repræsenteres i lyskrydsene for at krænkelseskværu lanterne måske bliver stillet tilfreds.

Det bizarre er, at kampen mod racisme og diskrimination ender ud i at blive til racisme og diskrimination. Som f.eks. i Googles påfund, hvor virksomheder, der er ejet af sorte amerikanere nu skal have tilføjet en anprisning om, at dette er tilfældet på virksomhedens søgetjeneste, så amerikanerne kan sørge for kun at lægge deres penge hos (andre) sorte!

Jeg har ligesom Martin Luther ingen sympati for billedstormere. Jeg har ingen

sympati for mennesker, der forestiller sig, at forudsætningen for at skabe nyt er at bryde fortiden ned, udradere ethvert dogme, og forvandle vore samfund til kliniske entiteter, berøvet enhver form for patina og ånd. Mennesket kan ikke leve og trives i sterile omgivelser uden sammenhæng. Mennesket har brug for faste holdepunkter i tilværelsen, for en historie, traditioner og kultur. Det forstår den nye tids billedstormere ikke - og derfor skal de bekæmpes for enhver pris!

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Dansk Folkeparti, Nytårstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-nytaarstale-til-kulturen>